

ZGODOVINSKI ZBORNIK.

PRILOGA LJUBLJANSKEMU ŠKOFIJSKEMU LISTU.

— 00000 Izhaja v nedoločenih obrokih. 00000 —

Leto 1908.

Ljubljana.

Številka 72.

Šematizem duhovnikov in duhovnij v ljubljanski nadškofiji l. 1788.

Priredil in priobčil Frančišek Pokorn.

(Dalje.)

Martin Strgulc, kaplan, Tolminec, star 36 let je bil v mašnika posvečen l. 1779. na naslov svojih sorodnikov. Bil je zmožen, telesnih moči pa slabotnih in srednje vrste govornik. Humanistične študije je dovršil v Leobnu na Štajerskem, modroslovne in bogoslovne pa v Gorici. Služboval je 4 leta v Laščah kot subsidiar, 1 leto kot vikar v Ložu, od sv. Jurija l. 1786. pa kaplanuje na Blokah. Odtod ga prestavijo l. 1790. v Cerklje na Gorenjskem do l. 1794, v Kranj, kjer je bil tudi administrator, do l. 1800., ko postane župnik in dekan v Šentvidu nad Ljubljano. L. 1807. pa se preseli v pokoj v frančiškansko župnijo v Ljubljano, kjer je umrl l. 1816. Bil je ljubezniv mož, dober, zgleden duhovnik. Ljudje so ga radi imeli.

Primož Bozovičar (Wossovitscher), kurat, Ločan, star 37 let, je bil v mašnika posvečen l. 1774. na naslov loških podložnikov. Mož je bil zmožen, zdrav, pa dober govornik. Humanistične nauke je dovršil v Ljubljani, modroslovne v Gorici, bogoslovne pa v Ljubljani. Služboval je 11½ leta kot subsidiar v Šentvidu na Notranjskem, od sv. Jurija l. 1788. pa službuje na Blokah. Odtod gre za nekaj časa kaplanovat v Rovte. Bil je tudi sacelan v smledniški graščini l. 1790. dalje 3 leta, l. 1795. pa gre za eno leto v Preserje, ko se preseli kot ekspozit za 1 leto na Vojsko. Ljudje so ga radi imeli, četudi ni posebno občeval z njimi. Tudi mu niso zamerili, ker ga je včasih rad potegnil. Obnašal se je dostojno.

Vikariati: 1. Lašče.

Štefan Konič, župnijski vikar, doma na Bledu, star 50 let, je bil v mašnika posvečen l. 1765. na naslov sosednih kmetov. Bil je zmožen, zdrav in dober govornik. Humanistične in modroslovne študije je dovršil v Ljubljani, bogoslovne v Solnogradu in v Gradcu, kanonično pravo pa v Ljubljani. Služboval je ½ leta v Soteski, 5 mesecev v Boštanju kot nadštevnik, 7½ leta je bil vikar, 7 let pa kaplan v Dobropoljah in zdaj je že od l. 1781. vikar tu. L. 1796. je že župnikoval v lhanu, kjer je umrl 18. januarja 1800. Mož je bil jako strog, ni občeval mnogo z ljudmi in zato jim ni ugajal, zlasti ne, ker ni bil posebno goreč v svoji službi, četudi je zgledno živel in se dostojno obnašal.

Simon Bartolj (Warthol), subsidiar, rojen v Loškem potoku, star 31 let, je bil v mašnika posvečen leta 1783. na naslov loškopotoških kmetov. Zdravja je bil srednjega, zmognosti pa dobre in tudi govornik je bil. Humanistične nauke je dovršil v Novem mestu, modroslovne v Ljubljani, bogoslovne pa v 4 letih v Gorici. Služboval je 4 mesece doma, 1 leto pri Sv. Trojici v Šivcah, od sv. Jurija l. 1785. pa tu nekaj let. L. 1793. je kaplanoval v Zatičini, l. 1800. pa že župnikoval v Višnji gori, odkoder se kmalu preseli na Rako za župnika in dekana, konzistorialnega svetnika ter okrajnega šolskega nadzornika. Tukaj je

ostavil svet dne 7. junija 1818. Mož ni mnogo občeval, bil je potrpežljiv, ljudje so ga zelo radi imeli. Živel je zgledno.

Pavel Marinčič, penzionist, bivši župnijski vikar v Laščah, doma v Kostelu, star 82 let, je bil v mašnika posvečen leta 1732. na naslov kostelskega gospostva. Telesno je že popolnoma opešal, bil pa je nadarjen mož in zelo praktičen duhovni pastir. Humanistične nauke je dovršil v Zagrebu, modroslovne in bogoslovne pa v Ljubljani. Služboval je 52 let v pastirstvu, in sicer v Kostelu, v Ribnici, v Dobropoljah ter v Laščah, kjer še živi zdaj brez beneficija. Četudi že starček, pa vendar še rad izpoveduje in zato ga imajo ljudje zelo radi. Živel je vedno zgledno brez napak. Umril je kot zlatomašnik.

2. Struge.

Lovrenc Babnik, župnijski vikar, doma v Šiški pri Ljubljani, star 49 let, je bil v mašnika posvečen l. 1764. dne 22. decembra na naslov črnomaljskega gospostva. Srednje nadarjen a zdrav mož je bil in še dosti pridigarja se je kazal. Vse svoje nižje in višje nauke z bogoslovjem vred je dovršil v Ljubljani. Služboval je izprva v lhanu 5 mesecev za prakso, 2 leti kot subsidiar v Dolu, 7 let kot kaplan v Dobropoljah in od l. 1773. kot župnik v Strugah nad 20 let, ko se l. 1797. preseli na Bloke župnikovat za 10 let. Naposled je župnikoval še v Preski 3 leta, kjer je umrl dne 3. marca 1811. Mož je bil zgleden duhovnik, dostojnega obnašanja, pa vendar ni vsem dopadal.

Lokalije: 1. Sv. Gregor.

Anton Kalin (Callin), lokalist, doma v Ajdovščini, star 42 let, je bil posvečen v mašnika l. 1770. na naslov ortneškega gospostva. Bil je nadarjen mož, dober govornik, a srednjih moči. Humanistične in modroslovne nauke je dovršil v Ljubljani, bogoslovje pa je študiral 1 leto v Gradcu in 2 leti v Gorici. Služboval je v Sodražici poldrugo leto kot subsidiar, 2 leti kot vikar v Škocijanu pri Turjaku, potem v Dobropoljah kot vikar 7 let in kot kaplan zopet 7 let in od svetega Jurija l. 1788. je lokalist šentgregorski do l. 1796. ko postane župnik in dekan v Dobropoljah, pa le za malo časa, ker je 57 let star 14. marca l. 1804. umrl. Mož je bil ljubezniv, zato pa tudi priljubljen pri ljudeh, živel je zgledno.

Matija Tomšič, sacelan v graščini „Ortnek“, doma na Reki, star 52 let, je bil v mašnika posvečen dne 5. aprila 1760. na naslov č. g. Gieletich. Kot govornika so ga hvalili, dokler je bil še zdrav, in tudi zmožen je. Učenosti je srednje, a dober je v praksi. Vse

svoje nauke nižje in višje je dovršil. na Reki Služboval je 2 leti v Sodražici kot subsidiar in tudi v Loškem potoku 1 leto, v Ribnici 2 leti kot vikar, zdaj pa je bolehen in predebel in od l. 1768. že sacelan v Ortneku, ker ni več za pastirstvo radi kile. Živel je zgledno, bil je dober duhovnik brez napak, priljubljen povsod.

2. Sv. Trojica v Šivcah.

Jurij Štimic, kurat, doma v Osilnici, star 49 let, je bil v mašnika posvečen l. 1767. na naslov Janeza Soitch, vicegrofa v Selini pri Zagrebu. Nadarjenost, zdravje in dar govorništva je imel srednje vrste. Humanistične nauke je dovršil v Varaždinu, modroslovne v Požegi, spekulativno bogoslovje je v Gradcu 4 leta slušal, moralko in kanonično pravo pa v Zagrebu, deloma na Dunaju dovršil. Služboval je kot vikar 5 let v Osilnici, kot subsidiar 5 let v Loškem potoku, v Novi Štifti (ad novum aedificium) 1 leto, in zdaj od l. 1785. v Šivcah brezplačno kot ekspozit. L. 1796. ga najdemo na Gori pri Sodražici kot ekspozita, pozneje l. 1800. kot lokalista v Dolenji vasi pri Ribnici, l. 1805. zopet na Gori nekaj let. Naposled je bil v Ribnici kot deficient, kjer je umrl dne 9. aprila l. 1816. Mož je bil izpodbudnega duhovskega življenja, potrpežljiv, brez napak. Ljudje so ga radi imeli.

3. Sveti Vid pri Šilcah.

Anton Tomaž Antončič, administrator v dušnem oziru, rojen v Ložu, star 37 let, je bil v mašnika posvečen l. 1776. na naslov meščanstva v Ložu. Bil je zdrav, zmožen mož in dober govornik. Sintakso in humanistične študije je dovršil v Gradcu, poetiko in retoriko v Novem mestu, logiko v Ljubljani, fiziko na Reki, moralko in kanonično pravo pa v Zagrebu. Služboval je v Ložu kot vikar 4 leta, v Reichenburgu na Štajerskem 6 $\frac{1}{2}$ leta, od l. 1788. pa oskrbuje Sveti Vid tu pri Blokah. L. 1793. je bil že lokalist v Šentjurju pod Kumom, kjer je blizu 9 let pastiroval. Bil je ljubezniv, dober, zgleden duhovnik. Ljudje so ga radi imeli in spoštovali. Umril je dne 1. junija 1799.

XXIV.

Dekanat: Škocijan pri Dobravi.

Župnije: 1. Škocijan.

Tomaž Peric, župnik in dekan, doma v Šempasu na Goriškem, star 37 let, je bil rojen dne 6. aprila 1752., posvečen pa v mašnika dne 30. julija l. 1775. Tukaj je služboval od l. 1786. nekaj nad 10 let, ko se preseli v Šent Vid pri Zatičini z istim imenom.

Ostavljal je to solzno dolino dne 23. avgusta 1829. Več o njem ni znanega.

Andrej Stegnar, prvi kaplan, doma v Kamni gorici, star 32 let, je bil v mašnika posvečen leta 1782. na naslov svojih sorodnikov. Cerkveno zgodovino, orientalske jezike in natorno pravo je dovršil na Dunaju, patrologijo in hermenevtiko v Ljubljani, moralko, dogmatiko, pastirstvo in kanonično pravo pa v Gorici. Služboval je kot subsidiar pol leta v Šmartinu pod Šmarno goro, kot „alumnus“ v Gornjem gradu pol leta, kot subsidiar v Rovtah 1 mesec, v Kamniku $\frac{3}{4}$ leta, v Moravčah poldrugo leto, kot kaplan v Preserjih pol leta in od l. 1788. nekaj časa v Škocijanu. L. 1793. je bil vikar pri Sv. Vidu na Notranjskem, l. 1796. administrator pri Sv. Gregorju pri Ribnici, l. 1800. vikar v Hotedršici, v l. 1803.—1806. lokalist na Dobravi pri Kropi. Odtam se preseli v Železnike kot župnik do l. 1810., ko se odpuščen preseli dne 29. septembra v lavantinsko škofijo. Mož je bil zelo goreč, natančen v svoji službi, ljudje so ga radi imeli. Bil je zgleden duhovnik, a obstanka ni imel.

Luka Doljak, drugi kaplan, doma v Garbaru na Goriškem, star 34 let, rojen 17. oktobra 1754, je bil v mašnika posvečen na naslov gargarske občine dne 28. oktobra 1781. Govornik je bil dober, zmožnosti in zdravje pa je imel srednje. Humanistične študije z logiko je dovršil v Gorici, fiziko z zgodovino v Gradcu, bogoslovje pa v Gorici. Služboval je $1\frac{3}{4}$ leta kot vikar v Šmartinu na Paki, kot subsidiar v Hinjah 3 leta, kot kaplan škocijanski od l. 1787. nekaj časa, ko ga pošljejo v Svibno. Odtam gre kot lokalist k Št. Heleni, kjer je pastiroval nad 10 let. L. 1811.—1819. je župnikoval v Blagovici, odkoder se preseli v Krašnje v pokoj, kjer je umrl dne 31. decembra 1829. Bil je zelo goreč, ubogljiv, ponižen, natančen, zgleden duhovnik brez napak. Ljudje so ga radi imeli in spoštovali kot blago dušo.

2. Bela cerkev.

Anton Kogoj (Cogoy), župnik, doma od Svetega Križa na Goriškem, star 38 let, je bil v mašnika posvečen l. 1774. na naslov svetokriške občine. Mož je bil izredno nadarjen, dober govornik in krepkega zdravja. Nižje nauke je dovršil v Gorici, višje v Ljubljani, bogoslovne pa zopet v Gorici. Služboval je na Krki en mesec kot nadštevilnik, na Primskovem 3 leta kot subsidiar, na Vačah 3 leta kot drugi, 6 let kot prvi kaplan. Župnikoval pa je od l. 1787. tu prav goreče 37 let ter umrl 24. junija 1824. Ljudje so ga silno radi imeli, bil je svet mož, angelskega življenja, ponižen, pobožen, delaven in natančen, zgleden duhovnik.

3. Šmarjeta ob Klevevžu.

Andrej Šega, župnik, doma v Cirknici, star 51 let, je bil v mašnika posvečen l. 1761. na naslov bistriškega gospostva. Bil je zmožen, zdrav, dober govornik. Vse svoje nižje in višje študije z bogoslovjem vred je dovršil v Ljubljani. Služboval je kot kaplan v Kamniku 10 let, v Tuhinju 1 leto, v Preserjih $4\frac{1}{2}$ leta, na Prežganju kot vikar 3 leta, v Rakitni $4\frac{1}{2}$ leta kot župnijski vikar, na Vačah 1 leto kot drugi kaplan, v Ambrusu 10 let kot župnijski vikar, tukaj pa župnikuje v bridkosti polnih časih, v l. 1787.—1822., ko je dne 2. marca umrl. Ljudje so ga radi imeli, bil je delaven, zgleden duhovnik, brezmadežnega življenja.

Jurij Sever, kaplan, rojen v Semiču, star 45 let, je bil v mašnika posvečen l. 1772. na naslov gospoda „Sdenzai“. Srednje zmožen mož je bil zdrav in še dosti dober pridigar. Humanistične nauke je dovršil v Ljubljani in v Varaždinu, modroslovne in moralko pa v Zagrebu, kanonično pravo pa zopet v Ljubljani in v Varaždinu. Služboval je na Krki kot nadštevilnik 6 mesecev, kot župnikov vikar v Mengšu 6 mesecev, na Prežganju 1 leto, pri Beli cerkvi 1 leto, kot drugi kaplan v Škocijanu 2 leti in zdaj prav pohvalno deluje v Šmarjeti od l. 1787. dalje 2 leti. Naposled je živel v Beli cerkvi kot kurat ter tudi ondi umrl dne 18. septembra 1793. Ljudje so ga radi imeli, ker je bil ponižen, lepega obnašanja ter zgleden duhovnik.

4. Raka.

Janez Peric, župnik, doma na Goriškem v Šempasu, star 52 let, je bil na naslov patrimonija v mašnika posvečen l. 1760. Bil je izvrsten govornik, zmožen in zdrav človek. Izšolal se je deloma v Ljubljani, deloma pa v Gorici, kjer je dovršil tudi bogoslovne študije, ter bil posvečen. Služboval je izprva 5 let v goriškem semenišču kot podvodja, nadalje je župnikoval 14 let na Štajerskem, od l. 1780. pa je raški župnik, kakih 10 let. Mož je bil zelo goreč, revežem pravi oče, ljubezniv, ljudje so ga zelo radi imeli in spoštovali, bil je zgleden duhovnik.

Anton Bolha (Wolcha), kaplan, Goričan, star 34 let, je bil v mašnika posvečen l. 1779. na cesarski naslov. Krepak mož je, srednje zmožnosti in tak tudi govornik. Vse svoje nižje in višje nauke z bogoslovjem vred je dovršil v Gorici. Služboval je kot župnikov vikar na Raki nad 2 leti, kot drugi kaplan v Škocijanu poltretje leto in zdaj zopet na Raki od l. 1787. dalje nekaj časa, ko ga prestavijo v Žužemberk. L. 1796. je bil že župnijski vikar v Hinjah, l. 1800. pa župnik v Dobrniču, kjer je umrl dne 8. januarja 1827. Bil

je jako delaven, pobožen, vesten, zgleden duhovnik, brez napak. Ljudje so ga radi imeli.

Štefan Fornasari, župnikov vikar, Gorican, star 31 let, je bil v mašnika posvečen l. 1782. na naslov občine „Zerou“. Mož je bil krepak, zdrav in zmožen ter dober govornik. Vse svoje študije, nižje in višje z bogoslovjem vred je dovršil v Gorici. Službuje že 6. leto na Raki. Pozneje l. 1791. je šel na Jesenice za kratek čas, l. 1792. pa se preseli na Štajersko, kjer je v Žalcu kaplanoval do leta 1798., ko ga dne 5. septembra umeste župnikom v Polzeli, kjer pastiruje do dne 14. junija 1815, ko se preseli na Sladko goro. Tukaj je umrl dne 22. oktobra 1829. Bil je goreč, pobožen, zgleden in priljubljen duhovnik povsod ter neumorno delaven mož.

Jožef Petrič, kurat, doma iz Turjaka, star 54 let, je bil v mašnika posvečen l. 1757. na naslov gospostva „Thurmamhart“ grofa Auersperga. Bil je izvrsten govornik in zmožen mož in srednjega zdravja. Humanistične in modroslovne nauke je v Ljubljani dovršil, bogoslovne pa na graški univerzi, kjer je tudi napravil 3 rigorozne „pro prima Laurea Theologica“. Služboval je razen v Gradcu še 7 let pri Sv. Petru v Ljubljani kot kaplan in 7 let je bil „moderator nobilis iuventutis“ v Gradcu ter obenem kurat. Zdaj pa že od l. 1780. prav goreče slušbuje na Raki, kjer je najbrže tudi umrl okrog l. 1790. Ljudje so ga zelo v čisljih imeli; bil je pobožen, neumorno delaven, goreč, svet mož, zgleden duhovnik, brez napak, poln ljubezni do bližnjega.

Vikariat: Studenec (Bründl).

Jakob Tomšič, župnijski vikar, doma v Kresnicah, star 60 let, je bil l. 1754. v mašnika posvečen na naslov občine „Seun“. Opešal je že na močeh, govorništva dar in talenti so mu bili srednji. Humanistične študije in moralko je dostal v Ljubljani, kanonično pravo pa v Gorici. Služboval je v Kresnicah 3 leta kot subsidiar, v Višnji gori kot vikar župnikov 3 leta, v Škocijanu je kaplanoval 1 leto kot drugi, 6 let kot prvi pomočnik, na Vačah 2 leti, v Šmarjeti l. 1764. in zdaj že od l. 1770. prav pohvalno pastiruje na Studencu, kjer je umrl dne 14. februarja 1796. Bil je moder, dober, zgleden duhovnik, katerega so ljudje radi imeli. Imel je od narave pokvarjeno nogo, da je težko hodil.

XXV.

Dekanat: Kostanjevica.

Župnije: 1. Kostanjevica.

Avguštin Sluga, razcistercian „ad fontes Marianos“, mestni župnik in dekan, Ljubljančan, star 36 let, porojen 17. septembra 1753, posvečen v maš-

nika 13. junija 1778 na naslov kostanjeviškega samostana, je bil zmožen mož, pa tudi čvrst in zdrav in izvrsten govornik. Humanistične in modroslovne študije je dovršil v Ljubljani, bogoslovne pa v svojem samostanu, kjer je potem opravljal 7 let službo pridigarja, spovednika ter imel tudi jurisdikcijo čez domače v samostanu. Župnikoval je 3 leta v Kostanjevici „ad fontes Marianos“ ter bil imenovan tudi dekanom l. 1788. Čez par let dobi lepo župnijo Rako, katero vlada do l. 1800., ko se preseli v mesto Kranj. Tukaj je prav blagonosno z veliko vnemo pastiroval kot mestni župnik in dekan do 19. julija 1842, ko ga pokliče Gospod v boljšo domovino. Bil je spoštovana oseba.

Bernard Koerchne, razcistercian iz Kostanjevice, prvi kaplan, doma v Vipavi, star 33 let, je bil v mašnika posvečen l. 1782. v Zagrebu na naslov kostanjeviškega samostana. Bil je zelo nadarjen mož in goreč oznanjevalec besede božje, žal, da je večkrat bolehen. Modroslovne študije je dovršil v Ljubljani, bogoslovne pa v svojem samostanu. Prav pohvalno je služboval 3 leta kot redovnik in zdaj od l. 1785. kot kaplan „ad fontes Marianos“. Pozneje l. 1793. ga najdemo župnika pri Sv. Duhu v Trnju, kjer je pa le malo časa ostal. L. 1794. je župnikoval že v Veliki dolini, pa le za malo časa. Mož je bil čednostnega, brezmadežnega, zglednega življenja, vesten in delaven duhovnik. Vse ga je ljubilo in čislalo.

Viljem Hirsche, drugi kaplan, razcistercian kostanjeviški, Čeh, doma v Teschenu, star 36 let, je bil v mašnika posvečen l. 1779. na naslov samostana „ad fontes Marianos“. Govornik ni bil poseben, pač pa zdrav in zelo nadarjen mož, ki je dovršil modroslovne nauke in kanonično pravo v Ljubljani, druge bogoslovne študije pa je 4 leta slušal v graškem glavnem semenišču. V dušnem pastirstvu je začel službovati dne 20. decembra 1787 tukaj, poprej je bil redovnik. Obnašanja je pohvalnega, v svoji službi je priden, včasih je bolj samotarec. Vidi se, da hoče v privatnem pogovoru pri občeivanju razodevati svoja cerkvenim postavam nasprotna mnenja.

Aleksander baron Hallerstein, opat odpravljenega kostanjeviškega samostana v pokoju, rojen v Mengšu, star 69 let, je bil v mašnika posvečen l. 1743. na naslov napominanega samostana. Kot opat ima 4 gld. pokojnine na dan iz verskega zaklada. Mož je bil izredno nadarjen, neprimerljiv in pri tej starosti še čudovito krepak. Govornik ni bil, pač pa čudovito pripraven za privaten pouk. Svoje študije je dovršil v Rimu, kjer je napravil tudi doktorat iz bogoslovja. Živel je prav pohvalno, bil je čednosten, svet mož, vsi so ga visoko spoštovali in radi imeli,

ker na njem niti senca kakega madeža ni bilo, bil je zgleden redovnik in duhovnik. Služboval je 3 leta kot župnik kostanjeviški, 6 let je bil opat in naddiakon tega okraja „ad fontes Marianos“, po odpravi samostana. Bil je dobro poznata oseba povsod. Naposled je živel in umrl v Ljubljani star 85 let dne 25. oktobra l. 1804.

Alojzij Sizenfrei, razcistercian iz Zatičine in razžupnik kostanjeviški, doma v Mariboru na Štajerskem, je bil na naslov imenovanega samostana v mašnika posvečen v Zagrebu l. 1778. Bil je nadarjen človek, večkrat bolehen, govornik pa ni bil. Tudi ni bil več slovenskega jezika in zato tudi ni mnogokrat spovedoval, četudi je imel jurisdikcijo. V Gradcu je dovršil logiko, v samostanu pa bogoslovje. L. 1795. je živel že v Ljubljani, kjer je postal škofijski registrator in bibliotekar ter škofov tajnik do l. 1806. Obnašal se je pohvalno, bil je spodbuden v občevarstvu, živel je zgledno brez napak, zato so ga radi imeli vsi. Mož je bil nagnjen lagodnemu življenju, trudapolnih opravil se je bal.

Janez Nep. Wiesenthal, razcistercian in razžupnik kostanjeviški, Ljubljčan, star 57 let, je bil v mašnika posvečen l. 1754. na naslov imenovanega samostana. Bil je talentiran, a ne izobražen mož, dober govornik, a jako slabotnega telesa. Humanistične in modroslovne študije je dovršil v Ljubljani, moralko pa v svojem samostanu. Dvomi se o njegovem zadostnem znanju, ker nič ne bere. Služboval je v samostanu kot pridigar in spovednik 16 let in 10 let je bil mestni župnik kostanjeviški, kjer tudi zdaj živi ob svoji pokojnici ter je umrl ondi 22. novembra 1807. Mož je samotarec, ponižen, usmiljen do ubožcev, brez primere lepega obnašanja, zgleden duhovnik, a vendar ni ugajal ljudem.

Anton Ranger, razcistercian, doma v Mariboru na Štajerskem, star 38 let, je bil v mašnika posvečen na naslov kostanjeviškega samostana. Mož je zelo bister in talentiran, po telesu pa zelo slab, bolehen v prsih, zato ni za pridižnico, privatno pa je spreten za pouk. Dovršil je logiko v Gradcu, bogoslovje pa v samostanu in rad bere. Za spovednico ima jurisdikcijo, a je ne rabi, ker ni zmožen slovensčine. Ljudje ga imajo zelo radi, ker je krotak, ljubezniv, ponižen, potrpežljiv in zgleden duhovnik.

2. Čatež.

Janez Mahorič, župnik, Idričan, star 65 let, je bil v mašnika posvečen l. 1747. na naslov posestva idrijskega kmeta Janeza Hladnika. Mož je bil zelo nadarjen in izvrstnega spomina, telesno slaboten, na-

dušljiv, in četudi učen, govornik pa ni bil. Bogoslovne študije je dovršil na Dunaju. Služboval je kot kaplan 5 let v Idriji in 5 let v kostanjeviškem okraju, od l. 1767. pa župnikuje na Čatežu, kjer je nad 30 let pastiroval in ondi umrl dne 18. februarja 1799. Mož je bil trdega, neizobraženega obnašanja, občeval je le z meščani sosednjega štajerskega mesta Brežice (Rennensis, morda Rannensis civitatis). Mož ni rad delal ter bil tudi zanemarjen v obleki, za opomine svojih predstojnikov se ni brigal mnogo, bil je jako čmeren in zato tudi ljudem ni ugajal.

Jurij Težak (Teshag), kaplan tukaj od svetega Mihaela 1788 dalje več let. (Več o njem glej Metliko!)

3. Velika Dolina.

Bernard Pilpach, župnik, doma na Kranjskem: „Gümbler“, star 42 let, je bil v mašnika posvečen v Gornjem gradu l. 1774. na naslov gospostva „Reiffenstein“ na Štajerskem. Mož je bil nadarjen, zdrav in krepak ter tudi govornik. Svoje bogoslovne nauke je dovršil v Gorici. Služboval je 15 let v kostanjeviškem naddiakonatu v zadovoljnost svojih višjih. Ljudje so ga radi imeli, ker je bil delaven, ponižen, ubogljiv, zgleden duhovnik, spodobnega obnašanja. Mož je bil velik prijatelj lova, sicer nima napak.

Frančišek Seyfrid, sacelan v mokriški graščini, Novomeščan, star 45 let, je bil v mašnika posvečen l. 1767. na naslov gospostva „Szili de Bomba“ na Hrvaškem. Mož je krepak in zdrav, ne posebno nadarjen in izobražen, pa tudi ne govornik. Moralko je dovršil v Gradcu. Služboval je 9 mesecev kot kurat v vodmenci župniji na Štajerskem kostanjeviškega naddiakonata. Potem je pa vedno bival v Mokricah kot hišni duhovnik, ki je pomagal mnogokrat v pastirstvu čateškemu župniku. O zadostnem njegovem znanju se dvomi, ker nič več ne bere. Obnašal se ni pohvalno, ljudem ni ugajal, ker jim je vedno nasprotoval. Podvržen je bil jezi, rad je zabavljal in blasfemično govoril. Naposled je živel v Novem mestu, kjer je umrl meseca oktobra l. 1793.

4. Št. Jernej.

Jurij Jakobčič, župnik, doma v Metliki, star 37 let, je bil v mašnika posvečen l. 1778. na cesarski naslov v graškem alumnatu. Mož je bil izredno nadarjen, a slabotnega telesa. V pridigah je bil čmeren in ne goreč, zato ni ugajal ljudstvu. Humanistične študije je dovršil v Varaždinu, modroslovne v Zagrebu, bogoslovne v Gradcu, civilno pravo pa na Dunaju. Z ekonomijo je zelo obložen, a vendar še bere znanstvene knjige. Služboval je kot kaplan 1 leto v Žalcu na Šta-

gerskem, 5 let kot mestni vikar v Celju, pol leta kot stolni vikar v Ljubljani. Župnikuje pa tu od l. 1785. S svojimi višjimi je bil vedno v laseh. Obnašal se je brez graje dobro, bil je samotarec, zanašal se je na svoje znanje, živel je zgledno, a ugajal ni ne sosedom, ne ljudstvu.

Anton Habath (Hubat), prvi kaplan, doma v Vodica, je bil v mašnika posvečen l. 1780. na naslov ondotnega kmeta Jeraja. Nadarjen je bil srednje, zdrav pa, govornik ni bil, čmeren in preobširen v pridigah. Vse svoje študije je dovršil v Ljubljani. Služboval je 1 leto v Bohinju in 5 let v Šentjernejju na Dolenjskem, ko postane lokalist v Gojzdu pri Kamniku, kjer je umrl 19. marca l. 1827. Mož se je sicer pošteno obnašal, a bil je nekoliko sam svoj, vinu prijatelj, občeval je le s kmeti, živel je še dosti zgledno.

Jožef Rihar, drugi kaplan, Polhograjec, star 29 let, je bil v mašnika posvečen l. 1787. na cesarski naslov generalnega semenišča v Gradcu. Mož je bil nadarjen, govornik ni bil, telesno je bil slaboten, bolehen, nervozen. Izšolal se je v Ljubljani, bogoslovne nauke pa je dovršil v Gradcu in je prijatelj ved. Bil je izprva poldrugo leto subsidiar in katehet, zdaj l. 1788. pa je šentjernejski kaplan. Odtam pride k Sv. Jakobu v Ljubljano kaplanovat za nekaj let, ko dobi župnijo Sv. Petra v Komendi, kjer je umrl dne 28. novembra l. 1807. Mož je bil velik škrupulant, malokdo je dobil pri njem sv. odvezo in zato ni ugajal ljudem. Bil je samotarec, živel je zgledno.

Bernard Gonde (Gunde), sacelan v gospostvu „Draškovec“, Novomeščan, star 38 let, je bil v mašnika posvečen v Gradcu leta 1775. na naslov gospoda „de Sdenzhai“ na Hrvaškem, je zdrav, a nadarjen in govornik ni bil. Vse svoje študije je dostal v Gradcu, prijatelj beriva pa ni bil. V dušnem pastirstvu ni nikdar deloval, ampak le kot graščinski duhovnik, ki je l. 1797. bil tudi v šmihelski župniji pri Novem mestu. Pozneje pa je vendar kaplanoval več let v Leskovcu pri Krškem. Leta 1813. ga najdemo kot deficiente v Raduljah pri Bučki, odkoder se l. 1815. preseli v Struge. L. 1819. je kaplanoval v Šmarjeti, potem pa živel v Klevevžu do l. 1825., ko se preseli v Veliko vas pri Leskovcu, kjer je baje umrl l. 1829. Mož se je obnašal spodobno, občeval rad s kmeti, bil prijatelj lova, živel je zgledno.

Jurij Lanič, kurat, Hrvat: „Pribiriensis“, star 60 let, je bil v mašnika posvečen l. 1755. na naslov semenišča v Pečuhu. Mož je bil jako nadarjen, tudi zdrav, a le žal, da je tako jecljal, da so ga komaj razumeli, kaj govori. Modroslovne študije je dovršil v Zagrebu, bogoslovne pa v semenišču v Pečuhu, ter je še prijatelj beriva. Služboval je 8 let kot župnik v

Tardincih v Slavoniji, 2 leti je kaplanoval pri Sv. Barbari poleg Ankensteina na Štajerskem, 7 let pa v kostanjeviškem naddiakonatu. Zdaj pa prebiva že več časa v Vrbovcu v šentjernejski župniji, kjer pomaga župniku v dušnem pastirstvu. Ljudem ni ugajal, četudi se je pošteno obnašal in rad občeval s kmeti. Vinu je bil prijatelj, prebival je v samoti, na kmetih, v gojzdni hišici, kar so mu šteli za zlo. Umrl je meseca junija o kresu l. 1796.

5. Šent Jurij v Orehovici.

Edmund Bobek, župnik, razcistercian, doma v Železnikih, star 36 let, je bil l. 1779. v mašnika posvečen na naslov samostana „ad fontes Marianos“ v Kostanjevici, čigar „alumnus“ je bil. Bil je zdrav in nadarjen, govorniškega daru pa ni imel. Humanistične in logične nauke je dovršil v Ljubljani, bogoslovne pa Gradcu 3 leta slušal v generalnem semenišču. Prebiral je rad, žal, da le slabe knjige. Služboval je 3 leta v svojem samostanu kot spovednik in pridigar, l. 1788. pa ga najvišji gubernij imenuje župnikom v Orehovici, v šentjernejski župniji. Ker pa je ondi cerkev bila podrtja in bila tudi brez župnišča, zato je on brez pastirstva prebival v graščini Draškovec. Obnašal se je spodobno, le zoper cerkvene naredbe je rad govoril in branil svoje napačne nazore trdovratno, kar bi bilo lahko v spodotiko ljudstvu, sicer pa je živel zgledno.

Matija Kolenec, sacelan v Pleterjah, doma v Šentjernejju na Dolenjskem, star 64 let, je bil v mašnika posvečen l. 1740. na naslov grofa Draškoviča na Hrvaškem. Mož je bil srednje nadarjen, večkrat bolehen in ne govornik. Modroslovne vede in moralko je dovršil v Ljubljani in se rad bavi z duhovnim berivom. Služboval je kot graščinski duhovnik 8 let v graščini „Prewald“, 32 let v graščini „Pleterje“, kjer je bil beneficiat in vikar-kurat in kjer je tudi umrl 18. januarja l. 1793. Mož je bil zgleden duhovnik brez napak.

6. Križevo.

Matija Zellerič, župnik, doma na Štajerskem v Sevnici (Lucis silvensis), star 42 let, je bil v mašnika posvečen v Ljubljani 1772. leta na naslov gospostva „Trachenburg“ na Spodnjem Štajerskem. Mož je bil sicer zmožen, le škrupulant je bil tak, da se je zdelo včasih, da blede. Telesno je bil zdrav in tudi govornik bi bil dober, zlasti za prosto ljudstvo, da ni imel predolghih pridig. Modroslovne študije je dovršil v Zagrebu, dogmatiko pa v 2 letih v Gradcu in ima potrebno znanje. Služboval je 9 let kot kaplan v kostanjeviškem naddiakonatu zlasti tu prav pohvalno in od l. 1784. župnikuje tu pri Svetem Križu pri Kostanjevici, kjer je umrl dne

22. maja 1800. Obnašanja je bil mož neprimerno lepega, bil je mož molitve in zatajevanja samega sebe, v ponižnosti prvi. Ljubil je samotarsko življenje, pristopen je bil ljudem, a dopadal se jim ni, zlasti ne, ker je bil preveč varčen pri vsakdanji hrani, misleč, da drugi tudi tako malo potrebujejo kot on. Ljubil je dolge očitne pobožnosti. Bil je zgleden duhovnik.

Evgenij Zabukovič, kaplan, razkapucin, star 38 let, je bil v mašnika posvečen l. 1776. na naslov uboštva kot redovnik. Mož je bil zdrav, a ne nadarjen, bil je prostoljudski govornik. Vse svoje bogoslovne nauke je dovršil v samostanu, kjer je služboval 7 let kot spovednik in od Sv. Jurija l. 1788. kaplanuje tu. L. 1793. je že služboval v Šmihelu pri Novem mestu, l. 1796. pa že na Trebelnem. L. 1800. ga najdemo kot župnijskega vikarja v Pečah pri Moravčah, kjer je umrl dne 5. decembra 1817. Njegovo krstno ime je bilo Frančišek. Ljudem ni posebno ugajal radi tega, ker je imel to nepohvalno navado, da je rad okrog hodil in se malo doma držal. Tudi kupčeval je rad kljub temu, da je bil kapucin, kar je bilo ljudstvu v spodtiko, sicer je bil pa dober duhovnik.

Lokalija: **Brusnice.**

P. Emanuel Demšar, lokalist, razkapucin, Ločan, star 34 let, je bil v Zagrebu kot redovnik v mašnika posvečen l. 1778. na naslov uboštva. Mož je bil zdrav, srednje nadarjen in tudi tak pridigar. Vse svoje študije: modroslovne in bogoslovne je dovršil v samostanu svojega reda, kjer je 5 let izvrševal službo spovednika, od l. 1785. pa je brusniški duhovni vodja. Pozneje si izprosi dovoljenje, da sme nazaj v samostan iti in živel je l. 1796. v Krškem, l. 1805. pa že v Škofji Loki, kjer je od kapi zadet umrl dne 28. decembra 1821. Živel ni ravno napačno, a imel je to slabost, da ga je rad pil, sicer pa je bil zgleden duhovnik. Vsem ni ugajal.

XXVI.

Dekanat: Kranj.

Župnije: 1. Mestna v Kranju.

Jožef Gollmayr, mestni župnik in dekan, porojen v Lescah na Gorenjskem, nekdanj radovljiške župnije, star 52 let, je bil v mašnika posvečen l. 1759. na naslov Jurija Jellouscheg. Telesno je bil zdrav in krepak, pa tudi zmožen mož. Vse bogoslovne študije je dovršil na Dunaju in v Gradcu. V dušnem pastirstvu deluje l. 1788. že 23. leto. Kaplanoval je izprva v Kranju do l. 1768., v Podbrezju do l. 1772. do Božiča, potem

pa v Šmartinu poleg Kranja do oktobra l. 1774. Takrat postane župnik v Zaspju, kjer je zgradil novo župno cerkev l. 1778. Odtukaj se poda na Štajersko in je bil ondi komisar in župnik v Gornjem gradu v l. 1779. do 1781., ko se preseli na lg tudi kot župnik in dekan. Odtam pa pride v Kranj, kjer je umrl dne 22. oktobra l. 1799. Mož je bil delaven, učen: je bil licenciat bogoslovnih ved, in dober, zgleden duhovnik.

Matija Skumavica, prvi kaplan, doma na Bledu, star 31 let, je bil v mašnika posvečen l. 1785. na naslov ljubljanskega nadškofijskega semenišča. Bil je zmožen, imal je dar govorništva, a ne trdnega zdravja. Svoje bogoslovne študije je dovršil v Gradcu. Služboval je izprva na lgu, od l. 1786. pa več let v Kranju, odtam gre 1794. v Šent Vid pri Zatičini, odkoder se čez par let preseli v Ljubljano k Sv. Petru kot Schillingov beneficiat in kaplan. L. 1805. pride v Kranjsko goro kot administrator in vicedekan v šojskih zadevah, katero župnijo je potem kot pravi župnik vladal do 23. januarja 1821, ko ga pokosi smrtna kosa. Ljudje so ga radi imeli, bil je moder, čednosten in značajan mož, med ljudmi ni delal razločka, bil je zgleden duhovnik.

Mihael Hoffman, drugi kaplan, Ljubljčan, star 34 let, je bil v mašnika posvečen l. 1778. na naslov kostanjeviškega samostana. Telesno je bil krepak, tudi nadarjen je bil in še dosti dober govornik. Svoje bogoslovne študije je dovršil v Gradcu. Služboval je kot kaplan in subsidiar od l. 1780. v raznih župnijah. Tudi on ni delal razločka med ljudmi; bil je priljubljen, pobožen, vesten v svoji službi, goreč in zgleden duhovnik. Preden je prišel l. 1787. v Kranj, je kaplanoval na Jesenicah. L. 1783. je bil „alumnus“ v Gornjem gradu, odkoder pride v Mozirje, odtod pa v ljubljansko semenišče za prefekta, odtam v Gorje. Iz Kranja gre 7. novembra 1793. v Novo mesto za kanonika. Po zatrtem novomeškem kapitelju l. 1810. gre za malo časa pastirovat v Prečino, odkoder pride l. 1815. v Lahovče na Gorenjsko. Od l. 1821.—1822 je bil uršulinski spovednik v Ljubljani in nastopna leta je pomagal v dušnem pastirstvu na več krajih. Umrl je v Ljubljani zadet od kapi l. septembra 1826. Porojen je bil dne 26. septembra 1755. Bil je tudi pisatelj.

Dominik Plautz, župnikov subsidiar v Kranju. (Išči ga med kroparsko duhovščino!)

Anton Celikar, navadni beneficiat, porojen v Šempetru pri Slavini, star 65 let, je bil v mašnika posvečen l. 1745. na naslov svojega brata. Bil je nadarjen, a zdaj je slaboten in bolehen. Svoje bogoslovne študije je dovršil na Dunaju. Služboval je izprva v mestu Trstu 14 let kot vikar, nadalje v ljubljanski škofiji 28 let, in sicer kot vikar v Logatcu, pri Sv. Petru

v Ljubljani. Župnikoval je na Bledu v l. 1770.—1773., potem pa je bil beneficiat v Kranju bratovščine presvetega Rešnjega Telesa do l. 1808., ko je dne 10. decembra umrl. Ljudje so ga radi imeli, ker je bil točen v svoji službi in ni delal nobenega razločka med ljudmi. Obnašal se je dobro, živel pa zgledno.

Urban Maren, razžupnik iz Krašnje, Kranjec, star 63 let, je bil v mašnika posvečen l. 1751. na naslov grofa „ab Esterhasi“. Mož je bil srednje nadarjen in že slaboten. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je v dušnem pastirstvu 35 let, in sicer kot ekspozi pri Sv. Joštu, v Polhovem Gradcu in kot župnik v Krašnji. Umrl je 15. aprila l. 1790. Mož ni delal razločka med ljudmi, bil je priljuden, rad je pomagal bližnjemu, živel je zgledno brez napak.

Janez Jožef Bacin (Wazin), navadni duhovnik v pokoju, Kranjec, star 70 let, je bil posvečen v mašnika 19. decembra 1744 na naslov mestne občine. Mož je opešal že na vseh močeh, zato biva le doma. Bil je zgleden duhovnik. Umrl je kot zlatomašnik, star 84 let dne 3. oktobra 1804.

Frančišek Markeš (Murketsch), navadni duhovnik, Kranjec, star 57 let, je bil v mašnika posvečen l. 1756. na naslov kostanjeviškega samostana. Srednje nadarjen mož je še dovolj trdnega zdravja. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je 24 let po raznih župnijah kot subsidiar in kaplan, zdaj pa je v pokoju. Mož ni delal razločka med ljudmi, pač pa imel svoje čudne predsodke. Večkrat je ljudi eksorciziral. Umrl je ondi 5. avgusta l. 1789.

Janez Tomaž Dernošek (Drnovšek), razkartuzian, navadni duhovnik, doma v Bohinju, star 44 let, je bil v mašnika posvečen l. 1770. na naslov uboštva. Nadarjen ni, telesno je krepak, pridigoval ni. Moralko je dovršil v samostanu, znanja nima zadostnega, služboval ni nikdar v dušnem pastirstvu. Prerad je bival v družbi prijateljev vina. Pozneje od l. 1793. je živel v Ljubljani več let. Priljubljen ni bil. Umrl je na Skaručini 23. januarja 1803.

Fidelis Gallè, navadni duhovnik, Kranjec, star 36 let, je bil v mašnika posvečen l. 1777. na naslov svojega patrimonija. Mož je bil nadarjen, telesno pa slaboten, pridigoval ni. Dogmatiko je dovršil na Dunaju, v dušnem pastirstvu pa ni nikdar služboval. Kot duhovnik je bil spodbudnega obnašanja in zglednega življenja, brez napak. Med ljudmi ni delal razločka. Umrl je ondi vsled prsne vodenice dne 1. februarja l. 1803.

2. Kovor.

Štefan Cvek, župnik, doma v Senožečah, star 48 let, je bil v mašnika posvečen l. 1765 na naslov svoje rojstne občine. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je kot kaplan 10 let, kot župnik na Hrvaškem 7½ let, ko pride l. 1783. v Kovor župnikovat za kakih 11 let. Živel je kot samotarec. zgledno. Umrl je dne 4. januarja 1794.

3. Križe.

Jurij Voglar (Ogler), župnik v l. 1766.—1796., ko je dne 6. februarja v Gospodu zaspal. Doma je bil v Naklem, porojen 23. aprila 1721, v mašnika posvečen po dosluženi vojaški dolžnosti l. 1753. na naslov dveh kmetov: Urbana Voglar in Nikolaja Zupan. Moralko in kanonično pravo je v Ljubljani dovršil. Služboval je vedno le v Križih pri Trziču, in sicer izprva kot kaplan 13 let pri svojem stricu Andreju, potem pa župnik 30 let. Ljudem je ugajal, občeval je rad z njimi in se pošteno obnašal, bil je zgleden duhovnik.

Luka Jerc, kaplan, doma v šentpeterski župniji v Ljubljani, in sicer: „in Weitz“ (na Viču), star 53 let, je bil v mašnika posvečen l. 1762. na naslov mestne občine v Ložu. Govornik ni bil, zmožnosti srednje, zdrav in krepak pa je bil. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je 26 let v raznih župnijah. Tukaj deluje od l. 1776. blizu 20 let. Kaplanoval je potem v Turjaku, kjer je umrl 31. decembra 1805. Obnašal se je dobro, ljudem je ugajal, ker je rad z njimi občeval, živel je zgledno brez napak.

Jurij Fujan, sacelan v graščini Golnik (Gal-lenfels), Vodičan, rojen 27. marca 1732, star 57 let, je bil v mašnika posvečen 20. septembra l. 1760. na naslov kmeta Jurija Jenko iz Bernika v cerkljanski župniji. Mož je bil krepak in srednje zmožen. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je v raznih župnijah kot subsidiar, deloma kot kaplan v Naklem od 14. marca 1775. — 15. februarja 1781, v Križih l. 1769. skozi 22 let, tukaj pa je hišni duhovnik od l. 1785. Obnašal se je modro, živel je zgledno. Pozneje je živel kot kurat na Skaručini, kjer je umrl dne 2. novembra 1801.

(Dalje)

Vsebinska: Šematizem duhovnikov in duhovnij v ljubljanski nadškofiji l. 1788.